

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 ■ โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 ■ โทรสาร 0-259-6172

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรศัพท์/โทรสาร 02-259-6172

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์แนวหน้า ฉบับวันที่ 28 เดือนกันยายน พ.ศ.2562 หน้า 13 มูลค่าข่าว 921,105.-

Born to be the dancer เพราะความรักศิลปะการเต้น พวกเราจึงมีวันนี้ เช่นนี้

พวกเราเต้นด้วยหลักวิชาการ ผสมผสานกับความคิดสร้างสรรค์ ด้วยหลักการสำคัญสองสิ่ง จึงทำให้พวกเราสามารถนำเสนอผลงานที่พวกเราภูมิใจสู่สายตาชาวโลก ซึ่งพวกเราคิดตลอดเวลว่า เราคือคนกลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งที่มีส่วนช่วยเผยแพร่ชื่อเสียงของประเทศไทย

แนวหน้าเราไต่ โดย ดร.เฉลิมชัย ยอดมาลัย สืบตราบนี้ขอขอบคุณไม่รู้จักกับเพื่อนนักเต้นชาวไทยที่รวมตัวกันไปเผยแพร่ชื่อเสียงของประเทศไทยในระดับนานาชาติ นักเต้นกลุ่มนี้ใช้ชื่อทีม DD flection สมาชิกประกอบด้วย คุณกฤษฎี ปรามภัก, คุณณิษฐกัศร์ สิริสมานพงศ์, คุณวรอรณะ วัฒนวิทย์, คุณปณิณธร บุญรอด และคุณณัฐธรรม ต้นสุขเกษม

● ช่วยให้เราคำนึงถึงกลุ่มของคุณทั้งห้าด้วยครับว่าคืออะไร

พวกเราคือกลุ่มนักเต้นอาชีพครับ คือผู้ที่ประกอบอาชีพจริงจังด้วยการเต้น นักเต้นอาชีพในกลุ่มของเรามีทั้งคนที่เรียนครูสอนเต้น นักเต้นในงานแสดงต่างๆ

และเรายังเปิดการแสดงด้วย นอกจากนั้นก็ยังรับจ้างในงาน event ต่างๆ รวมถึงเป็นตัวแสดงในรายการทีวีด้วย มันคืออาชีพหนึ่งที่มีการแสดงศิลปะในรูปแบบการเต้นครับ

● เคยได้ยินคำพูดประมาณว่าอาชีพเต้นกินรำกินอดอยากปากแห้ง ใหมครับ แล้วคิดอย่างไรกับคำกล่าวเช่นนั้น

กฤษฎี : ก็ไม่น่าจะจริงเสมอไปนะครับ อาจจะมียางที่อดอยากปากแห้ง แต่ก็ไม่ใช่ว่าทุกคนเสมอไป ขึ้นอยู่กับความขยันทำ ถ้าขยันเข้าเป็นประจำก็ไม่อดอยากนะครับ (หัวเราะ)

ณัฐธรรม : เห็นด้วยครับ ไม่น่าจะจริงเสมอไป เพราะอย่างกลุ่มของพวกเราที่มีงานการแสดงอยู่ประจำ และยังไปแข่งขันในต่างประเทศด้วย ช่วยเล่าให้ฟังด้วยครับ เพราะผมว่าน่าสนใจมาก ใช่ค่ะ พวกเราเพิ่งกลับจากการแข่งขันที่ประเทศญี่ปุ่น

● ก่อนจะไปถึงเรื่องแข่งขันในต่างประเทศ ผมขอถาม

ก่อนว่า พวกเรามารวมตัวเป็นกลุ่มกันได้อย่างไร

ภุชญ์ : เริ่มจากผมกับริญญภัทร์ เราเรียนที่เดียวกัน คือที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เราเคยเข้าร่วมแข่งขันการเต้นอยู่บ่อยๆ แข่งแล้วได้รางวัลอยู่บ่อยๆ เราเลยรวมกลุ่มกันสองคน เราเคยไปแข่งขันที่ลอสแอนเจลิส แคลิฟอร์เนีย สหรัฐฯ เมื่อปีก่อน ได้เงินรางวัลเป็นเงิน 1 ล้านบาท หลังจากกลับจากอเมริกา ก็มีคนหนึ่งในกลุ่มปัจจุบันคนหนึ่งติดต่อมา บอกว่าสนใจอยากจะได้เต้นกับกลุ่มผม เขามองว่าสนใจการเต้นของเราสองคน วิธีการเต้นของเรานั้นมีองค์ประกอบมากมาย มีทั้งทฤษฎีการเคลื่อนไหว การเต้น และมีการใช้ความคิดสร้างสรรค์เข้ามาผสมผสานเพื่อให้การนำเสนอของเรามีความน่าสนใจ และผู้ชมอยากติดตาม หลังจากคุยกันระยะหนึ่งกลุ่มของเราก็มีสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน เมื่อน้องคนนี้เข้ามารวมตัวกับเราแล้ว เขาก็ชวนเพื่อน ๆ มารวมกลุ่มด้วย

● **ช่วยเล่าให้ฟังด้วยครับ ว่าก่อนจะไปประกวดที่**

ลอสแอนเจลิส มีจุดเริ่มต้นอย่างไร

ภุชญ์ : ผมกับเพื่อนไปแข่งรายการเต้นในรายการทีวีช่องหนึ่งในบ้านเราก่อนครับ เขาจัดแข่งขันแล้วส่งผู้ชนะไปประกวดต่อที่สหรัฐฯ ผมไปประกวดเมื่อปีที่แล้ว มีนักเต้นจากทั่วโลกเข้าร่วมประกวด เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น กรีก อเมริกา เป็นต้น

● **ได้รางวัลอะไรจากการแข่งขันที่ลอสแอนเจลิสครับ ทราบว่าได้เงินรางวัล 1 ล้านบาท**

ภุชญ์ : คือว่ากลุ่มของผมสองคนติดกลุ่ม 1 ใน 5 อันดับแรกของการแข่งขัน จากนั้นเราก็ขอท้าแข่งกับนักเต้นระดับโลก ชื่อ บ็อบบี้ จอห์น ชาวอเมริกัน สาเหตุที่เราขอแข่งกับนักเต้นระดับโลกก็เพราะคิดว่าจะได้รับประสบการณ์ที่ดีกับการเต้นต่อไปในอนาคต ซึ่งในครั้งนั้นผมก็ไม่ได้คิดว่าชนะเขา เพราะรู้ว่าเขามีฝีมือคนละชั้น ห่างกันมาก แต่ก็ต้องการทดสอบฝีมือตัวเองด้วย แน่นอนว่าการแข่งขันในครั้งนั้นผมแพ้ แต่ก็ไม่เสียใจครับ เพราะได้ประสบการณ์ดีมาก เราหาข้อ

ประสบการณ์เช่นนี้ไม่ได้ยาวนาน

● **ไม่กลัวหรือไม่ประหม่าหรือครับเมื่อต้องแข่งกับคนที่มีฝีมือระดับโลก**

ก็กลัวเหมือนกันครับ แต่ว่าอยากได้ประสบการณ์มากกว่าครับ เราต้องการพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าเรามีโอกาสและอยากได้ประสบการณ์มากกว่าครับ เมื่อลงแข่งก็ทำให้รู้ว่าเรายังต้องฝึกอีกมาก ต้องทบทวนตัวเองอีกมาก แต่เราก็เห็นเลยว่าเรามีกลยุทธ์ที่ดีมาก ซึ่งทำให้เราได้บทเรียนจากเขามากมาย บอกตามตรง แรกๆ ก็คิดว่าเราอาจจะมีโอกาสชนะอยู่บ้าง เพราะเราแข่งทุกครั้งเราเข้ารอบทุกรอบ แต่ต้องยอมรับว่าเรามีกลยุทธ์ดีมากจริงๆ ประสบการณ์ของเขามากกว่าเรา เรารู้ตัวดีว่าประมาทเกินไป

● **ขอถามเรื่องการประกวดล่าสุดที่ญี่ปุ่นบ้างครับ ช่วยเล่าให้ฟังด้วย มีอะไรที่น่าสนใจและให้บทเรียนกับเราบ้าง ผมจะไม่เน้นเรื่องรางวัลนะครับ เพราะรางวัลไม่สำคัญเท่าประสบการณ์**

ณัฐธรรม : ได้ประสบการณ์เยอะมากครับ ได้เรียนรู้เทคนิคการเต้นจากประเทศอื่นๆ ได้เห็นความตั้งใจจริงของคู่แข่ง ได้มีมิตรภาพ และได้เผยแพร่ชื่อเสียงของประเทศไทย คณะของเราได้รับรางวัลพิเศษจากการ

แข่งขันประกวดครั้งนี้ครับ กรรมการบอกว่ากลุ่มของเรามีแนวความคิดนำเสนอที่น่าสนใจมาก เป็นรูปแบบใหม่ที่ไม่เคยเห็นมาก่อน และเขาบอกว่าน่าจะพัฒนารูปแบบนี้ต่อไป เพราะเป็นทิศทางใหม่ของการเต้นที่น่าเรียนรู้มาก กรรมการชมพวกเรามาก แนวความคิดนำเสนอของกลุ่มเราแปลกใหม่น่าสนใจมาก พวกเขารู้สึกทั้งกับการแสดงของพวกเรา และเขาก็บอกว่าเป็นสิ่งใหม่ที่น่าสนใจอย่างที่สุด

● **ชื่อการประกวดที่ญี่ปุ่นคือ streetdance ใช่ไหมครับ ช่วยอธิบายด้วยครับว่า เต้นอะไรกันบ้าง คนไทยจำนวนไม่น้อยไม่เข้าใจว่า streetdance คืออะไร บางคนเข้าใจว่าเป็นพวกที่เต้นกันอยู่ตามริมถนน เปิดเพลงดังๆ เอาหัวปักลงพื้นแล้วหมุนๆ หรืออาจจะเป็นพวกดีลิ่งกาแล้วเต้นไปด้วย**

กฤษฎี : จริงๆ มันคือการเต้นแบบฟรีสไตล์ เป็นการประยุกต์ ผสมผสานแนวความคิดเต้นหลายๆ อย่างเข้าด้วยกัน เป็นการแสดงชนิดหนึ่งที่มีพื้นฐานมาจากการเต้นแบบร่วมสมัย เนื่องจากสมาชิกในกลุ่มของเรามีทักษะการเต้นที่หลากหลายมาก บางคนเรียนบัลเลต์มาก่อน บางคนเรียน modern dance คือทุกคนเรียนทฤษฎีการเต้นมาจากมหาวิทยาลัย เมื่อนำมาผสมกันให้ลงตัว

มันจึงมีความน่าสนใจ ไม่ใช่อยู่ดีๆ พวกเราก็ดูกันมาเดินไปตามเรื่องตามราว เรามีท่าเต้นพื้นฐาน แต่เราก็นำเอาทฤษฎีมาประยุกต์กับความคิดสร้างสรรค์ของพวกเรา พวกเราผสมศิลปะการแสดง

การเคลื่อนไหวเข้าไปด้วย คือเรานำเสนอแบบมีเรื่องราว มีที่มาที่ไป ดูแล้วสามารถเข้าใจได้ว่าเรากำลังบอกอะไรให้กับผู้ชม ส่วนเรื่องของคนไทยหลายคนยังสับสนกับ streetdance ก็อาจจะเพราะว่าคนไทยอาจจะยังไม่เข้าใจเรื่องนี้ และอาจจะมองแบบเข้าใจผิดๆ ว่า street dance คือพวกเกะเกะเงาะ แต่จริงๆ แล้วมันคือศิลปะแขนงหนึ่งที่น่าสนใจมาก streetdance มีพื้นฐานและความเป็นมา มีรากมายาวนานมาก อาจเรียกได้ว่าเป็นบัลเลต์ในรูปแบบของชุมชนก็ได้จริงๆ แล้วบัลเลต์เริ่มมาจากในวัง แต่ streetdance มาจากชุมชน มาจากกลุ่มคนที่มีความเชื่อร่วมกันจริงๆ แล้วมันไม่ได้แตกต่างกันเลย เพียงแต่รูปแบบมันอาจจะต่างกัน เหมือนในบ้านเรามีการเซิ้ง ซึ่งคือการแสดงออกของชาวบ้าน มันต่างไปจากละครใบ แต่มันคือการแสดงงานศิลปะอย่างหนึ่งของคนในสังคม มันช่วยการพักผ่อนหย่อนใจ ช่วยระบายความรู้สึกรออกมาได้ มันคือทางเลือกของการแสดงออกของเพื่อนร่วมสังคม streetdance เป็นทางออกและเป็นการแสดงออกของกลุ่มคนที่ส่วนมากเป็นเด็กและเยาวชนที่ต้องการแสดงออก มันไม่ใช่ว่าไม่มีอะไรจะทำแล้วต้องไปกระโดดโลดเต้นตามริมถนน ผมว่ามันดีกว่าการยกพวกตีกัน หรือแข่งมอเตอร์ไซด์บนถนนหลวง หลักการของ streetdance คือ การนำเสนอเรื่องราวศิลปะผ่านการเต้น ต้องมีหัวหน้าทีม หรือหัวหน้ากลุ่ม ต้องรวมตัวกันนำเสนอ มีการร่วมกันคิดว่าจะนำเสนออะไร ไม่ใช่ใครอยากทำอะไรก็ได้ ต้องมี concept ว่าจะแสดงอะไร ใช้เวลานานกี่นาที ใช้เพลงอะไร คือต้องตกลงร่วมกันก่อนที่จะนำเสนอการแสดง ในกลุ่ม streetdance มีการยอมรับฝีมือของกันและกัน มีการเคารพหัวหน้ากลุ่ม และมีการแบ่งงานกันทำในกลุ่มคนฝีมือดีกว่าก็ได้รับการยกย่องเป็นหัวหน้าทีม หัวหน้าทีมต้องฝึกฝนหนักมาก และต้องคอยดูแลคนในทีม

● ขอลงมือไปทำการแข่งขันที่ญี่ปุ่น ในสายตาของทีมงานคุณ ทีมจากประเทศไต้หวันมีฝีมือที่น่ากลัวมากที่สุด

กฤษฎี : ทีมจากเยอรมนีครับ พวกเราเห็นว่าเขามีฝีมือที่น่าอัศจรรย์ และดูเป็นมืออาชีพมาก เขาเคยได้รางวัลแชมป์โลกมาแล้ว เวลาเขาขึ้นเวทีเขาเป็นเหมือนดาราระดับโลก คนในวงการออลสโตร์รู้จักพวกเขาดีมาก

● การซ้อมของกลุ่มในแต่ละวัน ใช้เวลานานแค่ไหนครับ ที่ทำให้การแสดงออกมาเป็นที่น่าชื่นชมของกรรมการและผู้ชมทั่วไป

กฤษฎี : ตามตารางประจำวัน พวกเราตื่นตั้งแต่ 8 โมงเช้าครับ เราเริ่มฝึกร่างกายตั้งแต่หลังตื่นนอนไปจนถึงเวลา 3 ทุ่ม ซ้อมกันทุกวัน นอกจากซ้อมท่าทางแล้ว เรายังต้องระดมความคิดเพื่อสร้างสรรค์การเต้นใหม่ๆ ทดลองว่าแบบไหนดีที่สุด ลงตัวมากที่สุด กว่าจะ

ได้ข้อสรุปในแต่ละท่อนั้น ต้องใช้เวลานานพอสมควร และต้องคิดกันหลายรอบ ในการเตรียมตัวประกวดแต่ละครั้ง พวกเราใช้เวลาฝึกซ้อมนานหลายเดือนครับ เลือก movement ต่างๆ และผสมแต่ละ movement ให้ลงตัวมากที่สุด ให้ลื่นไหลมากที่สุด เราซ้อมกันตลอดอาทิตย์ แต่ถ้าหากสัปดาห์ไหนมีผู้บาดเจ็บ เราก็ต้องปรับตารางให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ต้องมีวันหยุดบ้าง แต่ถ้าเราถือว่าสมาชิกบาดเจ็บ เราจะให้สมาชิกหยุดซ้อมทันที เพราะต้องรักษาร่างกายให้ดีที่สุด เพราะร่างกายสำคัญกว่า

● ก่อนจะเป็นนักเต้นนั้น พ่อแม่ผู้ปกครองมีความเห็นอย่างไร สนับสนุนหรือคัดค้าน

กฤษฎี : แรกๆ ที่บ้านก็ดูก่อนครับเขา พ่อแม่ไม่ได้คัดค้าน แต่จะคอยดูด้วยความเป็นห่วง เน้นอนว่า generation ของผมกับของพ่อแม่ต่างกัน ความคิดก็อาจจะต่างกันบ้าง แต่พ่อแม่เข้าใจครับ พ่อแม่จะบอกเสมอๆ ว่าให้ค้นหาตัวเองให้เจอ เมื่อเจอแล้วก็ก้าวต่อไปอย่างมั่นคง และพยายามค้นหาความรู้ใหม่ๆ เพิ่มเติมตลอดเวลา ต้องเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เสมอ คือผมรู้ว่าพ่อแม่เป็นห่วง ซึ่งผมก็ไม่ทำให้พ่อแม่ผิดหวังในตัวครับ

● ถ้ามองย้อนๆ รายอื่นๆ ที่อาจจะสนใจเป็นนักเต้น แต่ทางบ้านอาจจะไม่สนับสนุนหรือไม่เข้าใจ น้องในทีม นักเต้นจะมีข้อแนะนำอย่างไรบ้างครับ

ณัฐธรรม : ต้องถามตัวเองก่อนเป็นอันดับแรกว่า ตั้งใจจะเป็นนักเต้นจริงหรือไม่ ถ้าตั้งใจจริง ต้องถามต่อไปว่าตั้งใจศึกษาพื้นฐานการเต้นจริงจังหรือไม่ ส่วนพ่อแม่ผู้ปกครองก็ควรจะพูดคุยกับลูกหลานด้วยความเข้าใจ ต้องไม่ปิดกั้นโอกาสของพวกเขา ต้องสนับสนุนในสิ่งที่ลูกหลานตั้งใจทำ หากไม่เห็นด้วยก็ต้องบอกด้วยเหตุผล และฟังความคิดของแต่ละฝ่าย และที่สำคัญคือนักเต้นสามารถจะเรียนรู้การเต้นควบคู่ไปกับการเรียนหนังสือได้ อย่างที่การเรียน ไม่ใช่เรื่องผิดที่เด็กจะเดินทางไปตามความฝันของตนเอง แต่ต้องมั่นใจว่ามีความตั้งใจจริง การทำในสิ่งที่ตนเองรักคือการพาตัวเองไปสู่ความมั่นคงในชีวิตในอนาคต เน้นอนว่าความรักและความเป็นห่วงของพ่อแม่เป็นเรื่องสำคัญ เด็กต้องฟังและต้องรู้ว่าพ่อแม่เป็นห่วง แต่เมื่อพ่อแม่อาจไม่เห็นด้วย แต่เราอยากจะทำในสิ่งนี้จริงๆ เราต้องแสดงให้เห็นว่าเราตั้งใจจริง และต้องการเดินหน้าต่อไป เมื่อพ่อแม่มั่นใจในตัวเรา พ่อแม่จะเป็นผู้สนับสนุนเราเอง และขอแนะนำว่าต้องแบ่งเวลาการเรียนและการเต้นให้ดี อย่าให้เสียการเรียน และต้องพยายามหาความรู้ด้านการเต้นเพิ่มเติมตลอดเวลา

คุณสามารถพบรายการได้ที่ครบครันด้วยสาระและความบันเทิง รายการแนวหน้าว่าไรดี ออกอากาศทุกวันอาทิตย์ เวลา 16.00-16.25 น. ทางโทรทัศน์ TN2 ช่อง 784 ดิจิทัลทีวีหรือ True Visions 8 และชมรายการ ย้อนหลังได้ที่ YouTube ผู้หญิงแนวหน้า by คุณแทน